

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita. S. Lydvvinae Virginis, sanè admiranda, ex ea quæ est per Fr. Ioannem Brugmannum Franciscanum. Obijt virgo sanctiſſima anno ſalitis millesimo quadingentesimo tricesimo tertio, 18. Kalend. Maij. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

si autem mortuum fuerit, multū fructum affert. Hoc fieri videmus in membris. quod factum scimus in capite. In VVifigotthorum etenim gente, vnus mortuus est, vt multi viuerent: & dum vnū granum fideliter cecidit, ad obtinendam fidem animarum seges multa surrexit.

VITA. S. LYDVVINAE VIRGINIS, sanè admiranda, ex ea quæ est per Fr. Ioannem Brugmannum Franciscanum. Obijt virgo sanctissima anno salutis millesimo quadringentesimo tricesimo tertio, 18. Kalend. Maij. Necdum compertum, Lyduuinam hanc, licet Sanctissimã, Sanctorum Catalogo ascriptam.

Fuit in Comitatu Hollandiæ, oppido Schiedam, Petrus quidam Ioannis filius, qui non tam diuitibus, quàm honestis & religiosis admodum ortus natalibus, vxorem habebat Petronillam, sceminam cùm alijs virtutibus, tum pietatis inprimis studio insignem; ex qua, præter proles masculas octo, puellam vnicam suscepit, cùm alijs multis & animi & corporis dotibus, tum verò eximia forma ac pulchritudine præditam; cui per regenerationis lauacrum Lydvynæ nomen impositum fuit. Hæc ab ipsis cubulis, varijs exercita corporis doloribus ac cruciatibus, ad perfectionis ac totius quoddam sanctitatis culmen à Domino prouecta est. Sic enim diuina prouidentia statuisset, vt neminem ad insignem sanctitatis gloriam, nisi per magnos labores & ardua certamina peruenire velit. Cùm virgo septimum ætatis annum attigisset, cœpit, puellarum consortio posthabito, mentem pariter & corpus Deuo consecrare;

M 3

propr-

Recusat nu-
ptias, etiam
diuicū pro-
corum.

Impetrat à
Domino de-
formitatem
corporis, vt
à precis li-
beraretur.

Horrando
cau graui-
tate igitur

Nulla arte
potest cura-
ri.

prorsus vt d. tiffimorum etiam hominum con-
gia, qui eam propter formæ integritatem &
ram prudentiam, vxorem expetebant, consti-
ter repulerit: atque in castitatis proposito pe-
uerauerit. Cumque non deessent qui impor-
nis postulationibus, & ingēti auri pondere
exougnare tentabant; illa contrà, ne preciosi
virginitatis suæ thesaurum amitteret, pugna-
eamque gemebundis precibus, inter varia ce-
mina, corporis deformitatem à Domino im-
trauit, vt à cunctis qui eam antea incredibili
more prosequenti fuerant, & casto virginis
proposito insidias struxerant, tunc asperna-
tur: ac contemptu quouis dignam iudicaret.

Annos igitur nata plùs minùs quindecim
cidit vt hyberno quodam tempore, cum flum
glacie cor creta, iucundissimam in ambulac
ea facultatem hominibus præberent, à sodali
virginibus inuitata, quamuis ægrè admodum
nisi ea usque sociam adiuugeret. Ibi verò ca-
puellas sursùm deorsùm, vt moris est apud
uos, cursitantes spectaret, contigit, vt puella
vna rapido cursu incitata, casu in eam imp-
gens ipsam in glaciei fragmenta dirissime
sterneret, tam miserabili lapsu vt costa vna
poris frangeretur. Tum ilicò iocus omnis in
chrymas conuersus, clamores sanè multos
cum miserabili eiulatu excitauit; & quam
dis animis eò adduxerant, puellæ, eam su-
meris cognati, desperata planè corporis salu-
domum reportare coguntur. Fuit continuo
valdè ad doloris sui lectulū delata. è quo, Do-
no sic volente, nunquam incolumis surrexit.
dici & chirurgi præstantissimi quique vni-
accersiebantur, sed dolor virginis omnè con-
artem ac indultriã vincebat, adeò vt exiguis

rentu
spes p
tio de
huc at
sus vt
loris v
certè
lam m
nibus
mi rep
domū
mach
ex leb
tenter
cuo at
Vnicu
mis ri
omni
spiriti
menti
tres pr
& quib
Erat
humor
debat a
dissimi
pore e
in loci
talia m
quodam
guedin
appos
Mem
nitro,
re non

rentum facultatibus absumptis, omnis salutis spes præcisa esset. Omni ergo medicorum solatio destituta virgo, sola spe opis diuinæ nitens, huc atque illuc sine vlla se requie versabat: prorsus ut omnis ei locus angustus esset, nimiaque doloris vis animum propè absorberet. Videre erat certè non sine lachrymis, miserellam adolescentulam membrorum omnium officio orbatam, genibus manibusque monstri cuiusdam instar humi reptantem: & nunc trunco, nunc scabello per domus angulos se promouentem. Fastidiosus stomachus salubres cibos ac potus respiciens, sæpè ex lebetibus tepidam, quandoque è canalibus putentem aquam expetens hauriebat. Stomacho vacuo aut exiguo aut penè nullus ei somnus erat. Vnicum ei solatium, per singulas noctes lachrymis rigare stratum suum, & cum percussio Iob ab omnibus derelicta, Deo gratias agere. Qua verò spiritus amaritudine, quantis corporis cruciamentis, quanta vtriusque hominis deiectione, tres primos annos exegerit, soli Deo notum est, & quibus hoc ei placuit reuelare.

Miseridam
in modum
perpetuo
cruciatum.

Erat ei dirissimum apostema, quod noxium humorem per omnia corporis membra diffundebat ad eò ut marcidis intestinis, vermes horridissimi, inaudito quodam modo è profundo corpore emergerent: corrosisque visceribus tribus in locis ventrem eius dirumperent. Ne autem vitalia membra suo more exederent, malagmate quodam ex adipe frumeti, melle optimo & pinguedine caponis confecto & ad foramina illa appposito, eliciebantur.

A vermibus
horrendis.

Membra omnia, dempto capite & brachio sinistro, tanta erant debilitate deiecta, ut ea mouere non posset. Ignis quem sacrum vocant, dex-

Nullū mem-
brum virgo
mouere po-
test.

Vomitibus mi-
rabiles.

Calculi do-
lores.

38 annis ex-
grotat.

terum brachium ad ipsa vsq; ossa depastus
Scapula putredine absumpta, fascijs que collig-
ta vix corpori adhærebat. Caput dolorum ac-
is & malleolis compungebatur, frontem fissis
longa, lata atque flexuosa deformabat. Mentis
quoque ad labrum vsque fissura diuisum, & co-
creto sanguine tumidum oris officium impedi-
bat. Oculus alter penitus cæcatus, alter lumina
naturale, sine sanguinis effusione, nouoque en-
ciatu ferre non poterat. Dentium dolor eam
infantiam propè adigebat. Guttur non raro an-
na, alijq; morbi anonymi infestabant, vt nō
quā nē corpus quidē Dominicū deglutire possit.
Tantus manabat ab ore sanguis, naribus, auribus
& oculis vt horrorē afferret aspectantibus & pl-
lachrymarū riuulos exprimeret. Vomebat sp-
simē tanta copia aquā rubrā vt plerumq; men-
vno capacitātē vasis, quod à duobus hominib-
portaretur, excederet. Curiosis autē admirantib-
vndē tantus in ipsa nihil alimonix sumente ex-
isteret humor, respondebat: Dicite, viri sapie-
tes, vndē vitis tantus liquor quæ hyeme prorsus
arida videtur. Pulmonis quoque & hepatis par-
ticulas reijciebat, vbera ineffabilibus pustulis
sanie interdum fluentibus, torquebantur. Calcu-
lus columbini oui instar tanta vi eam exagita-
vt omni sensu frequenter destituta iaceret. Ma-
na intestinorū pars è corpore diū ante oculos
ius pendula eminebat. Nulla est febris quā non
assiduo infestissimam patiebatur; Et nē singulis
immorer, non vllum in corpore mēbrum, quod
inuaditis non esset doloribus obnoxium. Et qu-
dem hic tantus morborum cumulus, annis octo
admodum & triginta eam oppressit, neque vllū
omnino ab horrendis cruciatibus respirādi rem-
pus vel
mum vi
cæli asp-
quidem
exterior
batque
assiduo
nati que
podus t
omnes
percussa
Erat
Sacerde
consola
se tota
plicij g
tandum
sed cum
let, pro
lament
ci corpo
no lesu
annes, c
lantate
tatus est
tis gaud
caret ad
martyre
tibus sp-
apud qu
dijs & d
hil, inqu
pro te v
cruce pe
dedecori

pus vel locum concessit. Iacebat virgo ad supremum vitæ diem in lectulo supina, vt aliquam ex cæli aspectu consolationem hauriret. Et primis quidem annis quatuor afflictionis suæ, secundum exteriorem hominem patiebatur inuita, tædebatque cæli etiam conuexa tueri. Lachrymâtem assiduo parentes vetuli cõsolari nitebantur; cognati quoque & adolescentulæ verbis suauissimis pòdus tantæ calamitatis subleuare volebant, sed omnes illi consolatores onerosi: solus ille qui percusserat, doloris acerbitati mederi debuit.

Erat ijs temporibus, venerabilis quidã Christi Sacerdos Ioannes Pot, is tanquàm à Deo missus consolaturus eam adueit; hortarique cœpit, vt se totam ad Christi labores, & acerbissimũ supplicij gēnus spontè pro nobis susceptum meditando componeret. Promisit illa se facturam, sed cùm insipidum ad huc manna degustare vellet, protinùs dolorum acerbitate victa redijt ad lamenta & querimonias: nec sinebant immodici corporis & animi cruciatus, aliquid de Domino Iesu placidè cogitare. Veruntamen vir Dei Ioannes, cùm cerneret promptam eius animi voluntatem, ad perseverantiam eam instanter hortatus est. Suadebat, vt contemptis sodalium inepetis gaudijs, & oblectamētis breui perituris, reuocaret ad memoriã quæ & quãta passi esset Christi martyres, quam multis iocis, diuitijs & voluptatibus spontè sua caruissent, solo Christo contēti, apud quem nunc summis opibus, honoribus gaudijs & delicijs sine fine perfruantur. Sed quia nihil, inquit, tuis ipsa viribus, poteris, Christum pro te vulneribus concisum intueri, aspice in cruce pendentem, clavis confixum & extremis dedecoris ac ignominie maculis affectum. Nil

M 5

dabi-

Primis quatuor annis inuita passa est.

Ioannes pot Sacerdos.

Optime eã instituit Ioannes Pot.

dubita quin ex assiduo illius aspectu, refectis tandem suauissima perfrueris. His auditis, viua sacra vires animumque resumpsit, totoque in lectu & affectu torrentem passionis Christi se re coepit. Porro Christi Sacerdos tertio iam procedens, viuifica Christi mysteria secum detulit, tradiditque virgini & ait: Haftenus ego te ad memorandam Christi passionem incitare conatus sum: iam verò ille tibi loquetur. Quod si constanter fortiterque illi subieceris, erit merces tua magna nimis. Vix hæc effatus erat, cum statim virgo in tantam vim lachrymarum prolapsum, ut diebus quindecim vix eam sistere potuerit. Tum verò amaror omnis in dulcedinem conuersus, crescete morbo, spiritum confirmabat, potius ut nihil nisi solus Iesu. & hic crucifixus, spectaret. Itaque passione Domini in septem articulos ducta, nullam temporis partem sine eius commemoratione vacuam permisit transire, quæ res tam ardenti amore Christi animum eius inflammavit: suis in calamitatibus Christum ubique presentem contemplaretur, eumque obnixè rogaret, multiplicatis doloribus vehementius eam affigere dignaretur. Per id tempus, cum pestilens quædam contagio regionem inuassisset, illam quam sedula mater, iratum patrem & reos filios in mediam se interponebat: supplicibus à Deo precibus contendens, ut cælestes iras, multis populis sceleribus debitas, in suum caput conuerterent. Mox igitur bino percussa vlcere, immensas Deo gratias egit; rogauitque, ut tertium ad sacrosanctæ Trinitatis honorem addere dignaretur.

Interea fama admirandæ patientiæ eius, per celebri sermone ubique vulgabatur, peruenit ad aures Margarete, Hollandiæ Comitissæ.

Mirè compungitur ac septa Eucharistia.

Passionem Christi assiduo commemorat.

Eius insignis charitas erga proximum.

Margareta, Comitissa Hollandiæ, eam inuulsi.

quæ accito medico suo ad eam properauit, vidensque tugurium, paupertatem, dolores & cruciatus totis sanè visceribus commouetur, cupiensque illam medici sui indutria ab immentis cruciatibus subleuare: sed frustra omnis ars humana in eius curatiōe desudebat. Medicus enim cui Godefridus nomen erat, accedens, marcida è corpore intestina extrahebat, saniora reserua- bat: sed cum erupentem magno impetu ingentè vermium numerum cerneret soli Deo curam eius committendam esse dixit: sicque re infecta discessit. Hoc autè admiratione dignum est, quòd sacra virgo triginta & amplius annis, vix tantum panis comedisset fertur quantum viro sano ad vitam triduo sustentandam sufficeret. Quod si bucellam panis, cum modico lactis aut ceruisæ liquore deglutire vellet, fiebat id nō sine maxima difficultate ac magno dolore. Somni quoque similiter expers fuit, adè vt toto infirmitatis suæ tempore, vix trium noctium tempus quieti dare potuerit. Confluebant interim multi ad eam, alij pietate, alij curiositate ac maleuolentia ducti: cumque in obscuro eam tuguriolo decumbentè cernerent, procacibus verbis voracem, merobulam ac demoniacam esse affirmabant, & in humuli tugurio, vt olim Iob in sterquilinio sedentem, sublannabant. eaque miseria, propter impietatem in Deum, dignissimam esse clamabant.

Defuncta verò matre, virgo sancta, quamuis cum ipsa paupertate rerum omnium indigere ceteret, commissam tamen sibi à matre substantiam distraxit, distractamque pauperibus erogauit: nihilque sibi in vita præter Iesum Christum reseruauit. Videre tum licebat virginè pauperem

Hæc impossibilia sunt apud homines, sed possible apud Deum.

Ecce maleuolentia hominum.

Omne substantiam matre mortua erogat pauperibus.

perculam, nuditate & frigore confectam, obrigescens extremis corporis partibus mortem ipsam in labijs portaret, quæ millies absumpsisset, nisi dominus inter tot mortes tuam conseruasset. Post has verò ærumnas crescebant virgini nouæ molestiæ ex patre duo grandæuo, & viribus corporis destituta potè quem paupertas premeret, & ætas labori victum comparare non sineret. Hæc cum in acerbissimis corporis doloribus virginem vehementer affigerent, tum nõ rarò Dominus cælesti iam consolatione subtracta, eam planè dequirere videbatur: prorsus vt ea nihil in terris lamitosus esset. Sed pia virgo, quamuis diuinitate pariter & humano solatio destituta, fiducia tamen in Deum non abiiciebat, sed iaculo amoris Christi confixa, ad angelum sui custodem conuertebat; illum haud aliter quàm patrem alloquens, multisque sermonibus ad eum institutis, & temporis tædium & dolorum vehementia subleuans. Hoc pacto temporis releuabat tædium, cum cælesti consolatione destituta, corpore pariter & animo langueret.

Post maximas angustias angelica fruitur visitatione.

Sed illa eius insignis in D E V M fiducia iniquaquam fructu carebat suo: nam post multas angustias, post intolerabiles corporis dolores, post gemitus & lachrymas, angelico fruebatur aspectu, fruebatur colloquio & obsequio adeò vt dolorum omnium quasi oblita, inter ipsa corporis cruciamenta exultaret, & quasi corporeis vinculis soluta, terrenas res despiceret. Dicam paucis, quantam virgo sancta ex angelorum præsentia delectationem hauserat.

Erat vidua quædam venerabilis, quæ importunis precibus ab ea postulabat, vt sibi angelicam

vidend
virgo s
secum i
lus, inc
cans. ad
perful
nis illi
tu Lydv
ret, ani
ma exa
chrymi
non po
vitæ ele
ctus eo
Cùm
in forn
hortus
destitit
xempl
bat in c
uissimu
hilari e
minis, q
prehens
eo, quod
hominu
tæ, sum
tas & m
ago &
Ipsa
geret. ob
eas tanq
bi ipsi p
litate su
terunci

videndi copiam à Domino impetraret. Annuit virgo sacra, monuitque viduam, vt clauso ostio secum in precibus persisteret. Et ecce adest angelus, incredibili pulchritudinis splendore coruscans, ad eò vt ex eius conspectu ineffabili gaudio perfusa vidua, prorsus in amorem pulchritudinis illius absorpta esset. Cumque angelus rogatu Lydvinae oculorum obtutum in eam defigeret, animus viduæ tam vehementi amoris flamma exarsit, vt cibi potûsque penitus oblita, à lachrymis præ nimio gaudio fufis sibi temperare non posset. Cogitet hic lector, quid sit ipse fons vitæ electis suis in patria, si tantum delectat aspectus eorum qui ei ministrant.

Angelus eius elegantissima forma apparet.

Cum autem sic Christi famula tanquam aurum in fornacè probaretur, flante Austro, perindè vt hortus irriguus, virtutum flores germinare non destitit, alijs quoque optima de se proponens exempla. In extremis angustijs, nihil aliud habebat in ore, quàm O bone Iesu miserere mei. Gravissimum paupertatis onus, non modo forti sed hilari etiam animo tulit, ad eò vt quibusdam foeminis, quæ probè eius penuriam nõrant, eam reprehendentibus responderit: Satis abundat, qui eo, quod habet, contentus est. Etsi autem mihi cum hominibus communes non sunt diuitiæ & delictiæ, sunt tamen cum multis communes paupertas & miseria: quibus ego abundans, Deo gratias ago & conquiesco.

Patientia eius & fortitudo in cruciatibus.

Memorabilis eius sententia.

Ipsa, quamuis nulla corporis alimonia indigeret, oblatas tamen eleemosynas admittebat, vt eas tanquam pia mater pauperibus erogaret. Sibi ipsi parcissima pupillis & viduis mira liberalitate succurrebat; neque vlli vnquam, quamdiu teruncius superesset, opem negabat. Si largiri nil

Benignitas eius in pauperes.

nil posset, condolentem praebebat animum, blandoque est pio corde deprompto sermone, aliorum miseriam subleuebat. Pauperes, tanquam caecis regni principes futuros, venerabatur; eorumque nomina & habitacula, quamuis in tenebris iaceret, distincte nouerat, quibus cibos inter coctos, crudos interdum per fideles ministros suppeditabat. Cum autem tanto pauperibus benefaciendi studio arderet, tum vicissim Christus Dominus, quam sibi haec virginis voluntas accepta esset, stupendis saepe miraculis declarauit.

Ex liberali cuiusdam deuotione cum ei quaedam pars vaccae, cum vicinis, ad alendos pauperes diuidenda celsisset, & illa coctas carnes ceteris familiaribus numero admodum triginta distribuisse inuenit, nihil penitus ex illa diminutum esse. Familia igitur stupente, & nouitatem admirante, quid, inquit Lydvvina, miramini? An nescitis a Domino dictum, Dabitur huic sanè miraculo derogari non potest, cum & domestici, & aduentares peregrini, carnibus postea refecti sint, & omnes admirati ne permoti manum Domini adesse faterentur, quae olim viduae farinulam seruauit, at. Eadem Domini virtute & bonitate factum est, ut, cum foeminae cuidam caduco morbo laboranti misericordia mota uinum suum, quo aetia labia sic focillabat, benignè dedisset, vasculum mox uino optimo redundaret. Cum frater eius Gulielmus multo aere alieno obstrictus, è uiuis excessisset, filiosque in extremam calamitatem coniecisset, uirgo sancta illorum miserta, corratis undique pecunijs, Nicolao cognato suo in mandatis dedit, ut promptis è crumena, in quam nummos omnes condiderat, pecunijs, creditoribus suis

Preclara miraculo declarat Dominus, quod sibi sit gratum beneficium diuini studium.

2. Reg. 17.

Item alio.

faceret. factum integra eam. Doluit. octo lib. dragm. dissoluit. Cum & pauper gentior scipiebat. ra esset, rabili a bat, quomni ex gustijs a doloribus sti virtutatorum recreatum est, corporis minum putabat. ma illi. Erat ratione uat. Cum que is ho uirginem posuit. R quare nitem suis tur igitur faceret.

Item alio

Faceret. Fecit ille, ut iussus erat, cumq; omnibus factum esset satis, eadē pecuniæ summa salva & integra in ipsa crumena inuenta est: qua propter eam Domini Iesu crumenam deinceps appellari voluit. Et quidem hoc certo certius constat, cum octo libras in eam misisset quod plusquam quadraginta, præter eas quibus fratris æs alienum dissoluerat, ex ea pauperibus elargita sit.

Cum autem tanto studio ac diligentia inediā & paupertatem à miseris profligaret, tum diligentiori cura animarum languores curandos suscipiebat. Quamuis enim literarū profus ignara esset, tamen ex codice vitæ crucifixi Iesu, mirabili auiditate, sedula discipula haurire studebat, quod alijs effunderet. Confluebant ad eam omni ex parte multi, varijs tentationibus & angustijs afflicti, diuersisq; & animi & corporis doloribus oppressi, à quorum corporibus Christi virtute agritudines pellebat, & animas peccatorum pondere grauatas ignitis sermonibus recreabat. Periculis animarum, ut sæpius probatum est, plus cruciabatur sancta virgo, quàm sui corporis doloribus. Cum Moysse deprecari Dominum solatio erat ei; ferre cruciatu lucrum putabat: mortificari quotidie, spiritalis erat animæ illius respiratio.

Erat Schiedami vir quidā prædiues, qui desperatione vexatus, seiptum suspedio necare tentabat. Cumque hoc suo exposuisset confessorio, neque is hominem ab eo furore sanare possit. adijt virginem, eique hominis illius periculum exposuit. Respondit virgo; Satanæ hoc esse artificium, quare nihil fieri posse prudentius, quàm damnum suis ipsis laqueis captum irretire. Hortatur igitur confessorium, ut homini illi ab omni pecca-

Suscepit etiam curam animarum.

Homine deperatam lib

pecca-

berat à dia-
boli machi-
nis, sed mo-
do admiran-
do potius
quàm imi-
tando.

peccatorum labe per salutarem confessionem prius purgato, hoc ipsum pro satis factione iugat, ad quod eum teterrimus Satan instigabat. Sciebat enim virgo, dæmonem odio Deorum sacramentorum, non permissurum, ut pœnitentia fieret, quod ipse serpentina malitia suadebat. Sacerdos autem, quâuis ab eo conuulso vehementer abhorreret, cum tamen virginis pietatem ac sanctitatem multis indicijs perstratam haberet, & miserum hominem præteritionis importunitate labe confectum ceruiciniungit illi per sanctam obedientiam suscipere pœnitentiâ. Lætatus ille tali pœnitentiâ, festinè que ad laqueum trabi appensum, deflavit ex quo quem ascenderat. Mira res. Accurrunt illico demones, hominemque rupta resti collo etiam plicata, magno cum impetu inter parietem cistam quâdam deijciunt, ibidemque corporis animo tremebundum relinquunt. O foemina admirandam, diuino proculdubio lumine illustratam, supernique secreti de virò desperatè insciam, cuius hoc sanè admirandum potius quàm imitandum consilium.

Item virum
valdè flagi-
tiosum.

Vir quidam immanitate scelerum effrenatus, mortiferoque sepultus somno, nullis moribus vel terroribus ad flagitiorum confessionem sacerdoti faciendam adduci poterat. Tandem aduersus adhortationum stimulis fatigatus, pariter se ostendit Lydvvinæ ea reuelare, ut ea rursum illi sacerdoti confiteretur, Lydvvina verò eum in suis se viribus opponeret, ille tamen turpia sua & horrenda flagitia detexit, quæ illa, tanquam propria deflens. Conficiente viro, sacerdoti confitenti fessa est. Postea vir ille ad eam rediēs, salutari sibi satisfactionem imponi voluit, spondens

licet gra-
na: Pecc-
nem expi-
to, vt in
velis, nec
ras. Accer-
opportu-
posuit. Se-
lit se con-
adè vt s-
que sic ta-
columita-
rem, scel-
gehennæ
tam exigua
simè coep-
plorare,
gratitudi-
bat, hic in-
vehemen-
temporis
vertendi
tot Domi-
sumptum
& duro st-
confidera-
mutauit, v-
catorum
Flagra-
vt nemine
immensis
tur, repule-
tium mul-
facibus an-
gitis soror

licet grauiſſima libens ſubiturum. Tunc Lydvvina: Peccata tua per puram ac integram cōfeſſionem expianda ſuſcepi: vnum autem hoc à te peto. vt in molli ſtrato vnà nocte ſupinus cubare velis, neque te in alterū latus quouis modo verſas. Accepit ille ſatiffactionem ſubridens, ſeſeq; opportuno tempore delicatulus ille in lecto re-poſuit. Sed mox tædio victus, egrè admodum tulit ſe conſueta vertendi libertate priuatū eſſe, adeò vt ſomnus etiam ab oculis fugeret. Cum-que ſic tædio affectus iaceret, corporis-que ſui incolumitatem, lecti mollitiem, temporis breuitatem, ſclerum ſuorum immanitatem, æternas gehennæ flammas, alia-que multā cogitaret, & tam exigua moleſtia ſe victum cerneret, acerbiffimè cœpit peccatorum ſuorum foeditatem deplorare, mentis-que cæcitatē admirari, ac ingrati-tudinis ſuæ ſcelus deteſtari. Ego enim, dicebat, hic incolumis molliter & delicatè iacens, vehementer diſcrucior, quòd breuiſſimo hoc temporis ſpatio, libertate corporis, quò libet, vertendi frui non poſſum: Et Lydvvinae corpus tot Domini flagellis attritum, & putredine abſumptum, tam multis annis in vili habitaculo, & duro ſtrato libens pro Chriſto patitur. Hæc conſideratio protinùs virum illum, in alterum mutauit, vt nulla ei deinceps ſatis factio, pro peccatorum venia grauis videretur.

Flagrabaſ adeò virgo ſacra animarum ſalute, vt neminem vnquam aduentantium, quamuis immenſis corporis & animi doloribus præmere tur, repulerit: cum-que domeſtici eius concurrentium multitudinē excludere vellent, Lydvvina facibus amoris inflammata exclamabaſ: Quid agitis ſorores meæ, quid agitis; Itanè lucrari non

N

debe-

Hoc miracu-
lum ſanè ex-
imium eſt.

Flagrat a-
more perced-
tium ani-
marum.

debemus Christo animas, quas satan deus
cupit? Veniant ad me pauperes omnes, veni
desolati, & quotquot amaro sunt animo, In
enim maiora pro ijs perpeffus est Dominus
us Iesus Christus, necdum eò perueni, quò
qui ait: Optabam anathema fieri pro fratri
meis. Dominici corporis sacramentum, tam
denti sumebat desiderio, vt vel vno die illo
re coacta, anni spatium, breue illud tempus
stimaret.

Rom 9

Venerabile
sacramentū
quam arden-
ter sumple-
xit.

Orat nocte
ac die pro
salute ani-
marum.

Vidit sacer-
dotem quen-
dam in pœ-
nis purgato-
rij.

Interea Lydvvina tota flammis charitati
censa, non destitit die noctuque pro anima
salute cruentos lachrymarum imbres profusa
re; eò magis, quò certius per spiritum horres-
damnatorum pœnas apud inferos cognosce-
re. Frequenter, angelo duce, ad loca purgatorij
ducta, vidit immanes cruciatus eorum, qui
na familiaritate in vita ei coniuncti fuerant
ter quos sacerdotē quēdam (vt alios inter plu-
mos silentio præteream) qui cūm tota vita
nis illecebris deditus, corruptos statuisset con-
gere mores, morte præuentus, etsi valde con-
tus, sine vlla tamē satisfactione è carne migra-
rat, pro quo Lydvvina cum assiduis precibus
um exoraret, rapta in spiritu ad expiationis
onem, audiuit è puteo abyssi, vocem sanè
breu, cognouitque ex angelo suo, sacerdotem
lum decem iam annis ibidem detineri. Cum
ex ea quæreret, velletnè pro eius absolutione
liquam subire pœnam, respondit illa, se id
mo velle libentissimo. Tum angelus voraginis
quandam valdè horribilem ostendit, multorum
torrentium instar, magno impetu reboante
quam transmittere eam oportere dicebat; si
let afflictissimæ sacerdotis animæ subueniret.

Necrentu
incensa,
sed angel
firmante,
summo cu
quod opr
cerdotis
nis euolar
Et nē quis
esse existi
oppressis
set, ad se
mo ita cor
tium ambi
licundè re
Sapius
re an extr
quibus Ch
peratus est
contusa &
men spiriti
ultaret. Ha
cta esse di
locis fuisse
in ea post c
secus redo
tis delibuta
dine plenu
fis musto e
petu quoda
sentesq; oēs
larabat. Mu
eius ad mou
uiffimi odo
quomodo t

posset; quibus illa respondebat: Quam bonum mihi, ut minus sapiens loquor, quod in infirmitatibus meis humiliat me Dominus: nam si illis, pondus consolationum eius nequaquam in re possem. Itaque cum abundo consolationibus discō postea in corpore miserabili, increduliter perferre cruciatus. Bona est consolatio, quam tumor inflat, sed timor consolidat.

Nota optimam sententiam.

Familiaritas eius cum angelo.

Fuit ei summa quaedam cum angelo familiaritas adeo ut vel solo hoc solatio, faceret omnes mundi huius consolationes respiciere. Die quodam solenni, diuinis intenta meditationibus, assidentem sibi cum alijs nonnullis confessorium, modestis admodum verbis rogatum, ut sibi trium horarum spatium concedere non uarentur. Abiit confestim omnes, sed confessorius, qui angelum aduenturum credebat, desiderata eius uisione frui posset, clam se in cubiculo abdidit. Ecce autem paulo post aduentum angelus, blando quidem vultu eam respexit, sed propius, quam solebat, accedere uolens, suspirabat. Tum uirgo ex hominum familiaritate aliquam se peccati contagionem contraxisse existimans; vim lachrymarum profudit. Angelus autem eam consolante, & non eius, sed illius

Raptus eius mirabilis.

ibidem delitesceret culpam esse dicente; accersere coepit: Quare timore pariter & pudore confusus sacerdos, ilico se inde recepit: uirgo uero Lydvvina immenso lumine circumfusa, primo in spiritu ad loca poenarum, inde ad contemptores calicolas, deducente eam angelo, raptam. Et ne quis haec in dubium vocare audeat, contem-

Non sentit praementis excessu vim ignis, corpore

certe, cum hoc modo spiritus a corporis contumidine auelleretur, quod omnem sentiendum non modo amiserit, sed mortuae similis

tempore iacuerit, prorsus ut quodam brumali
 frigore, relictis per imprudentiam ad lectulum
 prunis, latus eius, ad ipsa usque ossa, sine ullo do-
 loris ipsius, sensu absumptum fuerit.

Mira etiam in ea fuit prophetiae gratia, ita ut
 & arcanæ cordium eam non laterent, & absentia
 haud secus ac praesentia clarissime intueretur.

Donum
 prophetiae.

Magnum quandoque nauium apparatus mercato-
 res in Orientem nauigaturi fecerant. In ijs nau-
 ta quidam virgini familiaris, die festo cum ali-
 is profecturus virginis se precibus commenda-
 uerat. At virgo futurorum praescia hortatur eum,
 ut die ab alijs praestituto, mari se committere non
 praesumeret. Si faceret, accepti consilij haqua-
 quam poenitutum. Nauclerus, licet inuitus, con-
 silio acquieuit, alijs que gratulabundis e portu
 soluentibus, ille tristis domum redijt, conuicij
 pariter ac pudore affectus. Sed accidit, ut classis
 illa paulo post in piratas incideret, a quibus par-
 tim cesa, partim demersa fuit, nautis & militibus
 in captiuitatem abductis. Nauclerus vero, qui sa-
 luberrimo virginis consilio paruerat, prospera
 vsus nauigatione, mercibus onustus & opibus
 auctus domum redijt.

Nautam ser-
 uat in immi-
 nentibus peri-
 culis.

Gerardus
 Coloniensis,
 solitarius
 sanctus.

Iuuenis quidam Coloniae Agrippinae natus, Ge-
 rardus nomine, cum varia de certo aliquo vitae
 genere eligendo, cum animo suo consilia ageret,
 & desiderio solitariae vitae vehementer inflam-
 matus, Aegyptum cogitaret, ne temerario ausu
 in apertum corporis & animae discrimen se con-
 iicere videretur, statuit ante omnia Lydvinae ex-
 quirere consilium. Illa vero, ut hominem ad se
 venientem conspicata est, tanquam commilitio-
 nis sui exhilarata praesentia, futurorumque op-
 timè conscia, hortata est eum ad spiritale certa-

men in vasta Aegypti solitudine subeundam
nec dubitaret quidquam de ope diuina; vepo
qui caelesti manna post tertium ab ingressu
em, ad finem vitæ vsque foret alendus. His virg
nis monitis, Gerardus ille ad ardua quæque
Christi amore aggredienda alacrior factus,
Aegyptum profectus est; vbi in arbore domo
lio constituto, multum in vera pietate profect
& caelesti alimonia sustentatus, Angelicis
ruit colloquijs perfrui. Fuit autem corpore
obeso, vt colli eius pinguedo, in vestis oram
trinsecus se diffunderet, cum tamen omnis ab
menti corporei expers, caelesti, vt olim filij
rael, cibo vitam ibidem sustentaret. Abijt ver
vita, anno salutis millesimo quadringentesimo
vicesimo sexto, cuius spiritum Angelorum min
sterio ad caelos abeuntem vidit Lydvvina.

Porro virgo sacra, cum iam vicesimum oct
pum in sua infirmitate annum ageret, atque in
credibili spiritus feruore ad martyrij palmam
aspiraret, accidit vt milites quidam Ducis Bur
gundiæ Philippi (qui illo tunc fortè tempore
pud Hollandos inaugurabatur) facta aduersus
Christi ancillam conspiratione, furibundi in
lam irruerent, turpissimaque conuicia iactan
tes, detractis corpusculo operimentis indignis
modis cõtrectarent; nec paucis vulnera eius
neribus cumulerent. Indè verò tanquam præci
ro patrato facinore recedentes, multis calum
nijs ac mendacijs, eam apud omnes tradunt
bestiam, voracem, ac prostibulum appellan
quæ ficta pietatis specie, per summum sceleris
sanctitatis opinionem apud rudes homines, co
ptare non vereretur. Hic rumor sceleratis ecc
sermonibus longè lateque diuulgatus, ipsa
Burgun

Natritur
manna.

Gerardus
quado mor
tuus.

Militū quo
fundam im
probum fa
cinus in sa
cran, virgi
nem.

Burgundiæ Ducem permouit, vt strenuos quosdam, non minùs, quàm honestos milites mitteret, qui Lydvvinæ vitam diligenter scrutinio excuterent, vt si eam ab illa sanctitatis opinione alienam inuenirent, dignum de ea supplicium fumerent. Illi igitur numero sex, virginis domum ingressi omnia perscrutari cœperunt, a motisque cognatis & familiaribus, diebus admodum nouem, totidemque noctibus custodes perseuerarunt: sed aliud nihil in virgine deprehendere potuerunt, quàm quòd cibi omnis potùsque expers, suauissimis in Deum contemplationibus raperetur.

Hinc igitur omni suspicione falsæ sanctitatis amota, virgo ab ipso Duce alijsque omnibus maiore in honore ac celebritate haberi cœpta, adeò vt venerabundi ad eam vndique multi concurrerent, atque in rebus dubijs consilium & assistentis opem flagitarent.

Cùm autem iam tempus adesse intelligeret, quo mortalitatis ergastulo soluenda, laborum suorum à Domino præmium, iustitiæque coronam perciperet, accersitis ad se domesticis, multis, cum lachrymis ab omnibus erratorum suorum veniam postulauit. Fertur tunc ex corpùsculo eius tanta odoris manasse fragrantia, vt omnes quasi torrente quodam voluptatis potati se continere non possent; quin ei gratularentur. Illa verò in extremo illo spiritu, acerrimis nouorum dolorum stimulis adeò vehementer vrgeri cœpit, vt diro cum vomitu, fellis particulas reijcere cogere. Tandem tertio Paschatis die, amore pariter & dolore absorpta, purissimum

in manus creatoris spiritum
efflauit.

Ad nouem
dies, curio-
sissime à mi-
litibus ob-
seruatur
Lydvvinæ.

Mortitur vir-
go sancta.

MAR-